

[Rytter.]

I Udvalget har Repræsentanter for Sygekasserne ogsaa meget stærkt hævdet, at man ikke kunde have en saadan Regel, for det vilde faktisk medføre, at Lægerne aldrig turde udeblive, selv om det var nok saa let et Tilfælde, og det vilde gaa ud over Sygekasserne. Udvalget foreslaar derfor, at Reglerne herom gøres mere abstrakte, idet vi tror og haaber, at Lægerne selv i hvert enkelt Tilfælde vil være klar over, hvad man med Rimelighed kan forlange af dem. Det vil Lægerne ogsaa være bedst tjent med for deres egen Skyld; thi hvis en Læge stillede sig paa det Standpunkt saa at sige ikke at ville møde, selv om der var Fare paa Færde eller Grund til at nære Frygt, er jeg ikke i Tvivl om, at han gennem Pressen — med fuld Ret — vilde blive saa stærkt kritiseret, at det nok skulde øve sin Virkning. Vi har nu givet Regelen en saadan Form, at vi tror, den kan praktiseres til alles Tilfredshed.

Til § 6 har vi i Betænkningen bl. a. gjort følgende Bemærkning:

„Det er en Selvfølge, at en Læge ikke af Apotekere, Fabrikker e. l. maa modtage Provision eller anden Godtgørelse for Ordinerer af Medicin.“

Nogen Lovbestemmelse herom foreslaas ikke, da det er en Selvfølge, at en Læge ikke, naar han skriver en Recept, maa tage Hensyn til personlig Fordel.

Endvidere har vi gjort en Bemærkning til § 17, der handler om Lægens Ansvar. § 17 lyder saaledes:

„Den Læge, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen Forsømmelse eller Skødesløshed i Udøvelsen af sit Kald, straffes med Bøde eller Hæfte.“

Det Spørgsmaal har været fremme, hvad der faldt ind under denne Paragraf, men saavel Udvalgsmedlemmerne som Medicinaldirektøren, med hvem vi har forhandlet om dette Spørgsmaal, er enige om, at ind under denne Paragraf falder selvfølgelig ikke blot positive Handlinger fra Lægens Side, men ogsaa, om jeg saa maa sige, negative Handlinger, f. Eks. den, at Lægen ikke har ordineret en Behandling, som var nødvendig, og som han burde have ordineret, hvis han havde været inde i Forholdene. Hvis noget saadant kan godtgøres, er det en grov Forsømmelse eller Skødesløshed, som vil falde ind under denne Paragraf. Ligeledes mener vi, at hvis en Læge er klar over, at der udkræves en Behandlingsmaade, som han ikke selv har Forstand paa, skal han ikke af falsk Forfængelighed paatage sig

Behandlingen, men henvise vedkommende til en Specialist. Det finder vi ganske naturligt, og vi mener altsaa oven i Købet, at en Undladelse heraf i visse Tilfælde vil kunne falde ind under § 17. Naar vi har været noget forsigtige med at give det direkte Udtryk, er Grunden den, at Lovregler herom vanskeligt lader sig formulere.

I § 14 stod der oprindeligt, at Lægen maatte have Lov til at fastsætte sit Honorar ogsaa under Hensyn til Patientens Kaar. Disse Ord blev strøget i Folketinget. Der var i Landstingsudvalget Tale om at optage dem igen, men man gjorde det ikke, og Grunden hertil var, at man fra mange Sider mener, at Lægerne i det store og hele ikke er ublu med Hensyn til deres Honorarer, men at Specialisterne dog i nogle Tilfælde benytter sig af deres Magtstilling. Derfor vilde man ikke sætte noget ind i Paragraffen, der kunde støtte høje Honorarkrav, men det er et enstemmigt Ønske fra Udvalgets Side, at det ved denne Lejlighed fremhæves, at vi haaber, at Lægerne, altsaa særlig Specialisterne, til Gengæld for, at de ved Loven beskyttes mod en uberettiget Konkurrence fra uautoriseret Side, vil undlade at benytte deres Magtstilling paa en saadan Maade, at de stiller Krav om Honorarer, der maa betragtes som ublu eller usømmelige. Noget saadant vilde ogsaa uundgaaeligt medføre en vis Reaktion i den store Offentlighed, idet man vilde sige som saa: Her har vi ved Lov tilvejebragt en god Ordning for Lægestanden, og saa kan vi ikke finde os i, at Loven fra nogen Side udnyttes til at kræve en Betaling, der gaar ud over de naturlige Grænser. Det vil heller ikke være umuligt at gribe ind over for noget saadant, det har man paa mange andre Omraader gjort i Henhold til Aftaleloven. Men, som sagt, man mente ikke i Udvalget, det var nødvendigt udtrykkeligt i Loven at sige det, man mente, det var nok at fremhæve, at Opmærksomheden var henvendt derpaa, og at man haabede, at Lægerne vilde drage den naturlige Følgeslutning af Vedtagelsen af denne efter vor Opfattelse gode Lov, at Loven blev praktiseret i Overensstemmelse med den Aand, hvori den gives.

Jeg har her kun dvælet ved de forskellige Ændringsforslag, idet jeg ved tredie Behandling har til Hensigt at fremsætte nogle mere almindelige, i øvrigt ganske korte Bemærkninger.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg takker det ærede Udvalg for dets Arbejde,